

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Bohuslava Hnízdila v právní věci žalobce: **P. Č.,** proti žalované: **Česká advokátní komora**, se sídlem Národní 16, Praha 1, proti rozhodnutím žalované ze dne 22. 6. 2010, č. j. 1659/10, ze dne 14. 7. 2010, č. j. 1831/09, a ze dne 26. 7. 2010, č. j. 1755,1940/10, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 19. 8. 2011, č. j. 9 A 210/2010 - 43,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí žalované, kterým mu byl určen k poskytnutí právní služby advokát, a rozhodnutí s tím souvisejících. Řízení o této jeho žalobě bylo zastaveno, neboť žalobce neuhradil soudní poplatek. Předtím již městský soud zamítl žádost žalobce o osvobození od soudních poplatků pro zjevnou bezúspěšnost, což Nejvyšší správní soud svým rozsudkem ze dne 22. 6. 2011, č. j. 6 Ads 47/2011 - 31, potvrdil.

Městský soud napadeným usnesením zastavil řízení a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Městský soud konstatoval, že žalobci doručil výzvu k úhradě soudního poplatku 29. 7. 2011 s tím, že jej poučil o tom, že nebude-li soudní poplatek uhrazen do sedmi dnů od doručení výzvy, bude řízení zastaveno. Městský soud nevyhověl žádosti žalobce o prodloužení lhůty k úhradě soudního poplatku o tři měsíce s tím, že poplatková povinnost vzniká okamžikem podání návrhu, tudíž žalobci vznikla povinnost k úhradě soudního poplatku již 11. 8. 2010, kdy podal žalobu. Podle usnesení

městského soudu měl žalobce dostatek času opatřit si prostředky k zaplacení soudního poplatku. Městský soud také konstatoval, že žalobce neuvedl žádné argumenty, proč mu sedmidenní lhůta připadá šikanózní a oč svou žádost o prodloužení lhůty opírá.

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti tomuto rozhodnutí kasační stížnost, v níž zejména uvedl, že

a) nesouhlasí s argumentací krajského soudu, že měl povinnost uhradit soudní poplatek již od 11. 8. 2010, kdy podal žalobu, neboť teprve s výzvou k úhradě poplatku mu bylo doručeno rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, které potvrdilo rozhodnutí městského soudu o tom, že nebude osvobozen od soudních poplatků,
b) sedmidenní lhůta pro úhradu soudního poplatku je příliš krátká, zejména s přihlédnutím k tomu, že je stěžovatel v hmotné nouzi,
c) nepřiměřeně krátká lhůta nebyla prodloužena ani tím, že mu napadené usnesení soudu bylo doručeno až 21. 9. 2011, protože stěžovatel nevěděl o tom, kdy mu bude doručeno.

Na závěr stěžovatel požádal, aby věc byla vrácena soudu prvního stupně s pokynem, aby městský soud stěžovatele poučil o způsobu a místě podání žádosti o posečkání či splátky poplatku nebo o nebankovních subjektech poskytujících úvěry osobám v hmotné nouzi na soudní poplatek za možná neúspěšnou žalobu.

Dříve, než Nejvyšší správní soud posoudil stěžovatelovo podání věcně, zkoumal, zda tato kasační stížnost splňuje všechny formální požadavky. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a osobou k tomu oprávněnou (§ 102 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že se u stěžovatele jedná o kasační stížnost proti rozhodnutí, jímž bylo řízení o žalobě zastaveno pro nezaplacení soudního poplatku, netrval Nejvyšší správní soud na splnění podmínky povinného zastoupení v řízení o kasační stížnosti, neboť by došlo ke zbytečnému řetězení problému, který je předmětem tohoto soudního řízení (k tomu srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 13. 9. 2007, č. j. 9 As 43/2007 - 77, všechna zde uvedená rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz).

Dále Nejvyšší správní soud konstatuje, že napadené rozhodnutí přezkoumá z hlediska naplnění kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., ačkoli sám stěžovatel své námitky pod některý ze zákonem stanovených důvodů blíže nepodřazuje (viz rozsudek ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 - 50, publikovaný pod č. 161/2004 Sb. NSS).

Stěžovatel ve své kasační stížnosti uvádí námitky vztahující se k argumentaci krajského soudu [námitka ad a)] a s délkou lhůty stanovené soudem k úhradě soudního poplatku [námitky ad b) a c)].

Nejvyšší správní soud upozorňuje, že ve svém výše citovaném rozsudku č. j. 6 Ads 47/2011 - 31, dospěl k závěru, že v posuzovaném případě nebyla naplněna zákonná podmínka osvobození od soudních poplatků, spočívající v tom, že podaný návrh na zahájení řízení není zjevně neúspěšný. Nejvyšší správní soud tedy stvrdil, že stěžovatel je účastníkem řízení, které podléhá poplatkové povinnosti a že na něj nelze aplikovat ani výjimku z této povinnosti upravenou v § 36 odst. 3 s. ř. s. (osvobození od soudních

poplatků, doloží-li, že nemá dostatečné prostředky), neboť nesplňuje další podmínku, a to, že jeho návrh není zjevně bezúspěšný. S konečnou platností tak bylo rozhodnuto, že stěžovatel skutečně má povinnost uhradit soudní poplatek za řízení o žalobě, hodlá-li v řízení pokračovat. Navazující postup městského soudu představuje pouze další kroky směrem k vybrání soudního poplatku či zastavení řízení.

K námitce, že městský soud nesprávně argumentuje tím, že poplatková povinnost stěžovateli vznikla už 11. 8. 2010 podáním žaloby, uvádí Nejvyšší správní soud, že městský soud skutečně vychází ze znění zákona, který stanoví datum vzniku poplatkové povinnost ke dni podání žaloby. Zákon č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, v platném znění (i ve znění platném ke dni podání žaloby), v § 4 odst. 1 písm. a) stanoví, že poplatková povinnost vzniká podáním žaloby nebo jiného návrhu na zahájení řízení. Je pravda, že městský soud stěžovatele řádně poučil o možnosti požádat o osvobození soudních poplatků a v řízení bylo najisto postaveno, že stěžovatel bude povinen soudní poplatek zaplatit až doručením citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Ads 47/2011 - 31, obecný závěr městského soudu ke vzniku poplatkové povinnosti však nebyl nesprávný. Samotné tvrzení soudu o této skutečnosti však nemělo vliv na podstatu vydaného rozhodnutí o zastavení řízení.

Pokud jde o délku lhůty pro úhradu soudního poplatku, Nejvyšší správní soud poukazuje na právní úpravu zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, účinnou od 1. 1. 2003, která zavádí v § 9 odst. 7 možnost splnit poplatkovou povinnost i dodatečně po zastavení řízení. Oproti předcházející právní úpravě, kdy bylo možno poplatek ze správní žaloby dodatečně zaplatit jen ve lhůtě stanovené soudem ve výzvě, se tedy stanovená lhůta fakticky prodloužila ještě o dobu, kterou správnímu soudu trvá vydání usnesení, resp. jeho doručení, což podle přesvědčení Ústavního soudu není doba zanedbatelná (srov. nález pléna Ústavního soudu ze dne 13. 11. 2007, sp. zn. Pl. ÚS 2/07). V citovaném nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 2/07 Ústavní soud dospěl k závěru, že třídenní lhůta ke splnění poplatkové povinnosti není dostatečná, avšak usoudil, že za situace, kdy je usnesení o zastavení řízení vydáno v určitém časovém odstupu ode dne, kdy nabylo právní moci usnesení obsahující výzvu k zaplacení soudního poplatku, dochází k faktickému prodloužení lhůty stanovené soudem. Může se tak vytvořit „*dostatečný prostor k tomu, aby se advokát se stěžovatelem na úhradě soudního poplatku dohodl*“. V tomto konkrétním případě bylo usnesení obsahující výzvu ke splnění poplatkové povinnosti stěžovateli doručeno dne 29. 7. 2011 a napadené usnesení o zastavení řízení 21. 9. 2011. Sedmidenní lhůta stanovená městským soudem se tak fakticky prodloužila skoro o dva měsíce. To už je podle Nejvyššího správního soudu každopádně doba dostatečná na splnění poplatkové povinnosti. A je pak nerozhodné, zda stěžovatel předem věděl přesnou délku doby mezi doručením výzvy a právní mocí usnesení o zastavení řízení.

Z těchto důvodů má Nejvyšší správní soud za to, že napadené rozhodnutí městského soudu je v souladu se zákonem, a proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 zamítl.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nenáleží. Žalovaná

nárok na náhradu nákladů tohoto řízení neuplatnila a ani ze správního spisu nevyplynulo, že by jí vznikly náklady nad rámec její běžné úřední činnosti, proto jí Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. ledna 2012

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu